

N:o 144.

Af Herr A. P. Lind: Om underdånig skrifvelse angående förändradt tilltalssätt i skrivelser till Kongl. Maj:t m. m.

Ingenting är föraktligare än skrymteri, och hvarje redlig man bär den högsta afsky därför. Men likväl tillåtes det inom vårt land — ja, ännu mer, det utöfvas enligt gammal häfdvunnen sed, och måtte af höga vederbörande mottagas med särdeles välbehag, efter som det ej blifvit förbudet. Detta sker till den grad, att man kan likna detsamma vid afguderier, om än i finare form. Mer än förunderligt är, att det så kunnat fortgå i sekler och ännu i våra dagar fortfar; ja till och med sjelfva Riksdagen gör sig på visst sätt skyldig till deltagande i denna skrymteritäflan. Hvem vet ej, att hvilken som helst af landets medborgare icke vågar sig till vår högste statschef och styresman, Hans Majestät Konungen, med någon fråga, ansökning eller hvad det vara må, utan att börja med orden »Stormäktigste allernådigste Konung!» — Sedan vårt kära fädernesland upphört att vara stormakt, hvarigenom helt naturligt den svenske Konungens makt lidit en högst betydlig inskränkning, vill det rent af synas vara ett hån, i hög grad ovärdigt trogna undersåtar, att vid hans titel foga ordet »Stormäktigste». Äfven ordet allernådigste synes vara mindre väl på sin plats, då Konungen ej gör något af nåd, utom då han mildrar brottslingars straff, men för öfrigt vid uppfyllandet af sina konungliga pligter helt enkelt följer grundlagens bud.

Och slutorden i dylika skrivelser äro lika, om ej mera, olämpliga, enär man slutar sin framställning med »framhårdar Eders Kongl. Maj:ts allerunderdånigste och tropligtigste undersåte» o. s. v. Det kan vara godt och väl, att den skrifvande försäkrar om sin undersåtliga trohet, men huru kan han veta, att just han är den allraunderdånigste och tropligtigste bland samtliga Kongl. Maj:ts undersåtar. Härmed har gått och går ännu så långt, att när man begagnar sig af laglig rätt att få ett tviste- eller hvad slags rättegångsmål som helst under rikets högsta domstols skärskådande, begagnas samma fraser, oaktadt de fleste af be-

folkningen numera veta, att Hans Majestät Konungen, så vidt han icke själf det åstundar, ej ens får se handlingarne eller af grundlagen är förpligtad att deltaga i målens afgörande, eller ens sådant kan medhinna, för att deltaga med sitt dubbla votum.

Att bryta en gammal häfdvunnen sed, som i antydda fallet är rådande, vågar ingen enskild medborgare och ej heller vederbörande embetsverk, alldenstund Riksdagen själf följer det uråldriga fördomsfulla sättet i sina skrivelser, hvilket nog kommer att i tidernas längd fortfara, derest icke en uppmaning från högre ort ställes till folket om upphörandet af de, enligt min öfvertygelse, otillbörliga ordställningarne i början och slutet af våra skrivelser till Konungen och rikets högsta domstol.

Det kan icke gerna tänkas, att vår högsinnade Konung skall med oblida ögon emottaga en framställning om en för vår tid mera passande och värdig ordställning vid så väl början som slutet af de skrivelser hans undersåtar till honom ställa, hvarför jag hemställer:

att Riksdagen ville besluta en skrivelse till vår högt uppburne och älskade Konung, hvari anhålles, att han till rikets alla embetsverk och öfriga befolkning låter utgå ett offentligt cirkulär och deri uppmanar och befäller, dels att vid skrivelser af hvad slag som helst, hvilka skola till Kongl. Maj:t ingå, må tilltalet endast uttryckas med orden »Till Konungen», samt de hittills brukliga slutorden utbytas mot orden »i underdånighet»; och dels, att öfverskriften å handlingar, som skola underställas Högsta Domstolen, endast måtte lyda »Till Högsta Domstolen», samt underskriften endast bestå af den eller de rättsökandes namn, åtföljda, om så önskas, af ordet »ödmjukligen».

Skulle det Utskott, som får denna motion till behandling, finna lämpligare uttryck än hvad jag föreslagit, torde Utskottet och Riksdagen göra de ändringar i mitt förslag, som kunna vara med enkelhet och värdigt uttryckssätt förenade.

Stockholm den 26 Januari 1878.

A. P. Lind.